

1

‘Verdorie, Lucas, ik zeg je, die Rose van jou... ze geeft helemaal niets om jou. Alleen maar om je geld.’

Nikolas’ stem sloeg haar sprookje aan diggelen. Koud, trefzeker en zonder mededogen.

Als ze één seconde later was gekomen, had ze het niet gehoord. Maar nu was ze net op tijd om alles te horen wat ze nooit had willen weten.

Haar voet bleef haperen boven de drempel van Lucas’ kantoor. Haar adem stokte, gevangen tussen hoop en afschuw. Haar vingers verkrampten om de deurklink. Een laatste houvast in een wereld die onder haar voeten wankelde.

De ‘goedemorgen’ aan de jongste van de twee kemphanen stierf op haar lippen, samen met het plan om hem te bewijzen hoe verschrikkelijk hard hij zich vergist had.

Ze had zich dit moment zó anders voorgesteld.

Vrolijk.

Triomfantelijk natuurlijk.

Haar hoofd vol tegenargumenten. Over hoe de grote Nikolas Athanasiadis alles bleek, behalve de kille patriarch met het berekende karakter die Lucas voorspeld had. Hoe hij haar verraste,

haar hart verwarmde. En hoe hij haar, tegen alle logica in, deed geloven dat sommige liedjes wél konden blijven duren.

In één klap was het weg.

Het mooie. Het warme.

Alles.

Nee. Dit kon niet waar zijn.

Misschien had ze het verkeerd begrepen. Of verkeerd vertaald. Haar Grieks liet nog weleens een steekje vallen, zeker wanneer emoties hoog opliepen.

Een tiran, had Lucas zijn oudere broer genoemd, met die glimlach die de voorbije week zoveel warmte bracht, maar nu kouder aanvoelde dan marmer. Ze begreep opeens wat hij bedoelde.

‘Je kent haar niet eens,’ sprong hij voor haar in de bres.

Het was precies die koppige drang om te strijden tegen onrecht – en zijn instinct om altijd de kant van de kwetsbaren te kiezen – die haar kijk op hem voorgoed had veranderd.

Jarenlang waren ze niet meer geweest dan vluchtige goedemorgens in een gang. Hij, de wat wazige jongste erfgenaam op weg naar alweer een belangrijke meeting. Zij, met een dienblad of dweil in de hand, bijna onzichtbaar efficiënt.

Tot die kerstavond, in die steriele ziekenhuiskamer. Zij, trillend van angst en boos op de hele wereld. Hij, plots aan haar zijde, met die gekke, rode clownsneus en precies genoeg lichtheid om haar wanhoop te breken.

Nikolas had zijn idealisme altijd bespot. Hoe vaak had Lucas haar dat niet verteld? Nu hoorde ze het zelf. Onmiskenbaar.

‘Ik heb haar leren kennen.’

Zei hij nu...? Bedoelde hij...?

Die onwaarschijnlijke ontmoeting die haar leven zo onomkeerbaar veranderde? Geen toevallige samenloop van omstandigheden, maar een uitgekiend plan? Doorgestoken kaart vanaf de allereerste seconde?

Als vlijmscherpe messen kerfde die mogelijkheid zich in haar

ziel. Een kreet van afschuw ontsnapte aan haar lippen. Ze sloeg een hand voor haar mond.

De mannen gingen te zeer op in hun meningsverschil om er iets van te merken.

‘Ze wist precies wie ik was toen ze haar interesse verlegde,’ ging Nikolas ondertussen verder die mooie droom te vermorzelen. Hij wendde zijn blik af alsof het hem moeite kostte Lucas met die waarheid te confronteren. ‘Denk je dat dát toeval was?’

Dit was een nachtmerrie. Een boze droom waaruit ze nooit meer zou ontwaken.

Wie was deze vreselijke man? En wat had hij gedaan met die geweldige vreemdeling die haar een week lang liet geloven dat sprookjes echt bestonden?

Ze wankelde achteruit de gang in, zocht steun bij de muur en sloot de ogen. De waarheid liet zich echter niet buitensluiten.

Haar gedachten klampten zich vast aan de herinnering van wat was geweest.

Een week eerder

Het was een maandagochtend van dertien in een dozijn. Niets verraadde dat haar leven op het punt stond te ontsporen. Tot ze het parkeerterrein voor het Athanasiadis-gebouw opreed en terecht kwam in de nasleep van een dom verkeersaccidentje.

Piepende remmen onderbraken de serene stilte. Een harde knal volgde. Het schrapende geluid van metaal tegen metaal.

Ze schrok op uit haar gedachten.

Een wagen stormde recht op haar af. Ze zag de verschrikte blik van de chauffeur. Verwoed probeerde hij de stuurloze wagen op-

nieuw onder controle te krijgen. Het ging allemaal zo razendsnel. Ze kreeg amper tijd zichzelf in veiligheid te brengen.

Ze gaf een ferme ruk aan het stuur. De fiets wiebelde gevaarlijk maar veranderde van koers. Ook de wagen gehoorzaamde op het allerlaatste nippertje aan de orders van zijn baas. Hij boog scherp. Een frontale botsing werd vermeden. De achterbumper schampte slechts licht haar achterwiel.

Haar fiets wankelde een tel onbeslist... en gleed onverbidde-lijk onder haar weg. Met een harde bons landde ze op de grond.

Een waterval van verschrikte woorden kabbelde haar oren in.

Grieks? Of was het gewoon Nederlands dat haar door elkaar geschudde hersenen even niet herkenden?

Het gezicht dat bij die aangename stem hoorde, boog over haar heen.

Verward hapte ze naar adem. Tussen het bonzen van haar hart en het suizen in haar oren, wist ze meteen: hij was een wervelwind in maatpak.

Onweerstaanbaar.

Onverbidde-lijk.

Grieks, zonder enige twijfel. Die klassieke neus verried zijn afkomst meer dan zijn olijfkleurige teint en gitzwarte haren. Onwaarschijnlijk lang, al voedde haar weinig flatterende positie aan zijn voeten beslist dat oordeel.

Zelfzeker, op het randje van het arrogante, met die kaarsrechte houding en de kin net dat tikje te hoog opgeheven. En met een bijna natuurlijke autoriteit. Wat hij bevestigde door kortaf bevelen te blaffen die prompt werden opgevolgd door de boetvaardige wegpiraat die het ongeluk veroorzaakte.

Maar bovenal, overrompelend imponerend met die grote, donkere ogen, die recht tot in haar ziel leken te kijken, en het bijna aanmatigend volmaakte gezicht. Haar ademhaling haperde opnieuw halverwege haar keel.

Zijn ogen vernauwden. Zijn bezorgdheid week een mo-

ment. Diep in die inktzwarte duisternis ontbrandde een zee van pretlichtjes. Zijn hele gezicht lichtte op. Een labyrint van lachrimpeltjes werd zichtbaar. Haar te openlijke bewondering voor zijn indrukwekkende verschijning was vakkundig ontmaskerd.

Om haar verlegenheid te camoufleren weekte ze haar blik van hem los en trok zich recht van de grond. Haar rechterwang bonsde pijnlijk.

Die zou morgen beslist blauw zien.

Een druppeltje bloed sijpelde uit haar neus op het trottoir.

Schok vloog over zijn gelaat. Een nieuwe stortvloed van Griekse klanken dwarrelde over haar heen.

‘Dat ziet er niet goed uit,’ ging hij wat stijfjes over op Nederlands. Door zijn zware accent klonk het aarzelend. Het contrast met zijn zelfzekere houding was verrassend en verraadde een veel complexere persoonlijkheid dan zijn bijna volmaakte verschijning suggereerde.

Hij plukte haar van de koude stenen. Met een gemak alsof ze niet meer woog dan een veertje liep hij de inkomhal in.

‘Ik mankeer niets aan mijn benen,’ protesteerde ze voor de vorm.

Hij negeerde het en stapte met haar in de lift.

Nog voor hij goed en wel was uitgestapt op de derde verdieping, was hij alweer bevelen aan het uitdelen. Ditmaal aan Sydney bij de receptie. Met een vanzelfsprekendheid die geen tegenspraak duldde.

Hij installeerde haar op de sofa bij de koffiemachine en ging met vaardige handen aan de slag om haar gehavende gezicht te verzorgen.

‘Je hebt geluk gehad.’ Zijn glimlach was een vreemde mengeling van opluchting en iets wat veel weg had van... bewondering?

Voor ze het kon ontcijferen was het weer verdwenen.

Sydney kwam aangelopen met een zak ijs. Bezorgd keek ze naar Rose’ geschaafde wang. ‘Gaat het wel met je?’

‘Prima,’ stelde Rose haar gerust dat het maar een storm in een

glas water was. Het leverde haar een zeer bedenkelijke blik van hem op. 'Naar omstandigheden goed dan,' antwoordde ze meer naar waarheid.

Een lach ontsnapte aan zijn lippen. Haar hart fladderde wild als een gevangen vogeltje tegen haar ribben. Ze voelde zich opnieuw duizelig en dat kwam beslist niet van die val.

'Dat zou je beslist niet zeggen als je dat mooie gezichtje van je nu in de spiegel kon zien.'

Flirtte hij nu openlijk met haar? Nee, natuurlijk niet. Wat een absurde gedachte. Dat moest wel een tijdelijke kortsluiting in haar aangetaste hoofd zijn.

'Kan ik verder nog iets voor u doen, meneer?' polste Sydney.

Rose' aandacht was meteen getrokken.

Meneer? Hij moest wel een belangrijke klant zijn als Sydney zo formeel deed.

'Nee, dank je, Sydney, ik kan het hier verder wel alleen af.'

'Goed, meneer Athanasiadis, ik ben bij de receptie als u toch nog iets nodig hebt.'

Rose kon slechts nipt vermijden dat haar mond openviel.

Was deze man, die zo ongegeneerd op zijn knieën in de inkomhal zat alsof hij niets anders deed dan dames in nood redden, Lucas' grote broer? Deze charismatische figuur die met slechts één enkele glimlach haar wereld op zijn grondvesten deed daveren?

Meest begeerde kandidaat voor huwbare dochters op de hoogste treden van de maatschappelijke ladder, volgens de roddelbladen. Jongste miljardair en rijkste vrijgezel van Europa, aldus Forbes. Bikkelharde man zonder mededogen, dixit zijn jongere broer.

'Nikolas... Athanasiadis?' stamelde ze zodra Sydney buiten gehoorafstand was. Ze slaagde er niet in de verrassing van die ontdekking helemaal uit haar stem te weren.

Heel even flikkerde er iets kils in zijn blik. Kort, maar krachtig, als een ijzige windvlaag die tot op het bot verkilde. In die fractie van

een seconde begreep ze waar Lucas' idee van meedogenloosheid vandaan kwam. Even vlot gleed hij terug in zijn rol van sympathieke vreemdeling alsof hij haar wilde laten zien dat de waarheid genuanceerder was dan zijn broer beweerde.

Hij stak haar zijn hand toe. 'Nick voor de vrienden.'

In zijn stem klonk een kinderlijke ondeugendheid. Maar wat er in zijn ogen fonkelde had veel meer met volwassener pleziertjes te maken. Het bracht haar hart van slag en deed haar wangen gloeien.

Hij boog dichterbij haar toe. Zijn blik was warm en veelbelovend. 'Al zou ik liegen als ik zei dat ik niet mik op iets... exclusievers.'

Nu kon ze de dubbele bodem in zijn opmerking onmogelijk nog loochenen.

Vanaf dat moment had haar gezonde verstand geen enkele zeggenschap meer gehad over haar daden.

Diezelfde avond stond hij haar op te wachten met een zee van bloemen en nog meer verontschuldigen. Het was het startsein van een week vol onverwachte belevenissen.

Avond na avond boemelde ze met hem door de stad en liet hem kennis maken met haar meest favoriete plekjes.

Ze voerden pittige discussies waarin ze alle wereldproblemen van de baan hielpen, deelden diepzinnige opvattingen over het leven en de toekomst en genoten af en toe in absolute stilte van elkaars aanwezigheid en de heerlijke roes van die spontane verliefdheid. Ze lachten tot de tranen over hun wangen liepen, dansten tussen de fonkelende Scheldelichtjes op de tonen van een meeslepend liefdeslied en kusten in het veelkleurige licht van de zonsondergang.

Natuurlijk liet ze zich verleiden door zijn charismatische lach en hongerige blik. Licht en vrij als een vogel in de lucht reisde ze mee op zijn onstuitbare passie naar dat verrukkelijke paradijs voorbij de regenboog. Uitsluitend levend van en voor de liefde.

Een hele week lang waande ze zich in de prachtigste droom en vroeg zich af waaraan ze opeens zoveel geluk te danken had.

Nu kende ze het al te pijnlijke antwoord...

En wenste niets liever dan dat ze nooit had hoeven ontdekken waarom een man als hij zijn tijd verdreef met haar, een onbeduidend eendje in zijn wereld vol sierlijke zwanen.